

ДА СЕ ВЛЮБИШ В ХЕРЦОГ

БУНТАРКИТЕ
ОТ ОКСФОРДА

„Очарователен, секси и
напълно поглещаш роман.
Ето така се пише
историческа романтика!“
Publishers Weekly

ИВИ ДЪНМОР

СН
СОФТИПРЕС

Глава 1

Кент, август 1879 г.

– **В** никакъв случай. Каква умопомрачителна идея, Анабел! Гилбърт изцъкля поглед, досущ като заек, който разбира, че хрътките са по петите му.

Анабел премига и сведе очи. Съзнаваше, че така придобива скромен вид, а скромността действаше умиротворително на братовчед ѝ, когато е извън кожата си. От всички видове мъже, които се бе научила да обуздава, „невежите многознайковци“ далеч не представляваха най-голямото предизвикателство. Но самият факт, че цялата ѝ съдба лежеше в ръцете на подобен човек, добавяше унижение към раната. Тук, в малкия си тесен кабинет, Гилбърт би могъл с лекота да отнеме шанса на живота ѝ и после да продължи да се възхищава на своите пеперуди, прясно закарфичени на таблото върху бюрото, което ги разделяше.

– И какво следва – възкликна той, – да избягаш с цирка? Да се кандидатираш за депутат?

– Разбирам, че е необичайно – вметна тя, – но...

– Няма да ходиш в Оксфорд! – изрева той и удари с длан по бюрото.

Старото бюро на баща ѝ. Завещано на Гилбърт вместо на нея. Достоплепната мебел не подходеше на братовчед ѝ: четирите резбовани лъвски лапи, износени от вековете, биха повдигнали авторитета на всеки мъж, седнал зад тях като на трон, но Гилбърт изглеждаше все така накокошинен като подплашено пиле. Добре. Разбираемо беше, че се чувства притиснат. Анабел беше изненадала дори себе си. След петте дълги години, през които беше прислужвала на Гилбърт, не очакваше да изпита отново копнеж за промяна. Беше навела глава, бе стъпила здраво на земята и бе приела, че границите на енорията Чорлиууд са краят на нейните мечти.

И точно тогава новината, че Оксфордският университет открива дамски колеж, я прониза в гърдите като стрела.

Беше се опитала да я подмине, но след няма и седмица самообладанието ѝ, постигнато с толкова усилия, рухна.

Със сигурност проблемът не беше само в това, че иска твърде много. Кой би могъл да каже докога разпадащото се домакинство на Гилбърт щеше да стои между нея и мизерията? Между нея и положение, в което можеше да се окаже лесна плячка за някой похотлив господар? Денем изпълняваше задълженията си машинално. Нощем в нея бавно пропълзваше осъзнаването, че открай време балансира на ръба на бездната, а там, на дъното, я очаква старост в приют за бездомници. В кошмарите си пропадеше все по-надолу и по-надолу.

Пръстите ѝ опипаха тъничкия плик в джоба на престилката. Писмото, че е приета в Оксфорд. Едно прилично образование би смекчило падането ѝ.

– Разговорът ни приключи – отсече Гилбърт.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци. *Спокойно. Запази спокойствие.*

– Не исках да се карам с теб – меко промълви тя. – Мислех, че ще се зарадваш.

Кое то беше лъжа очевидно.

Гилбърт свъси вежди.

– Да се зарадвам? Аз? – На лицето му се изписа нещо като загриженост. – Ти всъщност добре ли си?

– Предвид ползите за семейството ти, предположих, че ще приветстваш тази възможност.

– Ползи ли?

– Извинявай, братовчедо. Не биваше да губя ценното ти време. – Тя се изправи да излезе.

– Е, не бързай толкова. – Гилбърт махна с ръка. – Седни, седни.

Тя впери в него чистосърдечен поглед.

– Знам, че имаш големи планове за момчетата – му отговори. – Гувернантка, завършила Оксфорд, би помогнала да се осъществят.

– Действително имам планове, сериозни планове – запелтечи Гилбърт. – Но ти вече знаеш повече гръцки и латински, отколкото е нужно, със сигурност повече, отколкото е прилично. Общеизвестен факт е, че прекомерното образование обърква женския разум, а каква полза бихме имали от това, каква?

– Бих могла да кандидатствам за гувернантка или компаньонка в голямото имение.

Това беше последният ѝ коз – ако споменаването на барон Ашби, господар на имението на хълма и владетел на енорията, не трогнеше Гилбърт, нищо не би могло. Гилбърт искрено боготвореше земята, по която стъпва благородникът.

И действително той застина. Анабел почти чу как умът му започва да работи, да мели като вехтия кухненски хромел, вехт, защото Гилбърт никога не разполагаше с достатъчно средства да поддържа дома. Съвсем логична последица, когато малката заплата, която получаваше, за да бие църковните камбани, оставаше една и съща, докато семейството му постепенно се множеше.

– Е – каза Гилбърт, – от това може да се изкарат немалко пари. Господарят плаща добре.

– Действително. Но те разбирам. И цяло състояние не би оправдало неприличията.

– Правилно, правилно, но не би било толкова неприлично все пак, ако служи на една по-висша цел.

– О! – изписка тя. – Не бих могла да отида, сега, след като ми изясни недостатъците на моя план. А ако умът ми се обърка...

– Хайде, не преувеличавай – рече Гилбърт. – Главата ти със сигурност е привикнала към книгите. Обаче ние няма да се

справим без помощта ти дори за седмица. Ще трябва да наема помощница на твое място. – Той я прониза с обезпокоително хитър поглед. – Бюджетът ни не го позволява, както знаеш.

Какво нещастие, че бе решил да се замисли за финансово планиране точно сега.

Несъмнено той очакваше от нея да компенсира разходите, в които ще го вкара заминаването ѝ, тъй като тя му струваше точно... нищо. За жалост, скромната стипендия едва щеше да покрие разносните ѝ по храна и облекло. Тя се наведе напред на стола си.

– Колко би плащал на прислужница, братовчедо?

Очите на Гилбърт се разшириха от изумление, но той доста бързо се овладя. После кръстоса ръце.

– Две лири.

Тя изви вежди.

– Две лири?

Лицето му се нацупи инатливо.

– Да, Бет е... в положение отново. Ще наема допълнителна помощ.

Нямаше да го направи, но тя успя да овладее гласа си.

– Значи ще ти пращам две лири всеки месец.

Гилбърт се намръщи.

– И как мислиш да се справиш?

– Не чак толкова трудно. – *Нямам никаква идея.* – Ще има много ученици, които се нуждаят от уроци.

– Разбирам.

Не беше убеден, нито пък тя, защото дори помощниците в имението не получаваха две лири месечно, а ако тя успееше да задели дори два шилинга, щеше да е цяло чудо.

Тя се изправи и протегна ръка над бюрото.

– Давам ти думата си.

Гилбърт изгледа ръката ѝ, сякаш е създание от чужд свят.

– Каж ми – рече той накрая – как мога да съм сигурен, че онези оксфордски пози и маниери няма да ти се харесат и че все пак ще се върнеш тук в края на краищата?

Главата ѝ се изпразни. Странно. Основната ѝ цел да омая Гилбърт, докато ѝ даде позволение – беше да си запази място

в домакинството му – една жена се нуждае от дом, какъвто и да е дом. Но нещо в нея настръхна при мисълта, че трябва да му даде думата си по този въпрос.

– Но къде другаде бих могла да отида? – попита тя.

Гилбърт стисна устни. Пошляпна се разсеяно по корема. Помисли известно време, преди да проговори отново.

– Ако забавиш плащанията – каза най-после, – ще трябва да те върна обратно.

Умът ѝ бавно започна да преобръща думите. Да я върне обратно означаваше, че най-напред ще я пусне. Той ѝ позволяваше да замине.

– Ясно – успя да изрече тя.

Натискът на меките ѝ пръсти едва се усещаше по загрубялата ѝ длан. Тя се облегна на бюрото, единствената стабилна вещ в цялата стая, която внезапно се завъртя.

– Ще ти трябва придружителка, разбира се – го чу да казва.

Не успя да задуши смеха си, гърлен звук, който почти я стресна.

– Но аз съм на двайсет и пет години.

– Хм – каза Гилбърт, – предполагам, че с подобно образование така или иначе никога няма да успееш да се омъжиш.

– За щастие, защото бездруго нямам никакво желание да се омъжвам.

– Да, да – изсумтя Гилбърт. Тя знаеше, че той не гледа одобрително на старите моми, останали такива по своя воля, било *противоестествено*. Но каквито и опасения да бе изразил по повод добродетелността ѝ, те бяха само кимване към протокола и той вероятно го подозираше. Или както всички в Чорлиуд подозираше нещо.

Внезапно лицето му се смръщи, все едно някой му подсказва мислите ѝ.

– Има един въпрос, по който трябва да сме наясно, Анабел, съвсем наясно.

Думите вече бяха увиснали над тях като мишелови, готови да я връхлетят. Нека я нападат, на този етап чувствата ѝ бяха обръгнали също като ръцете.